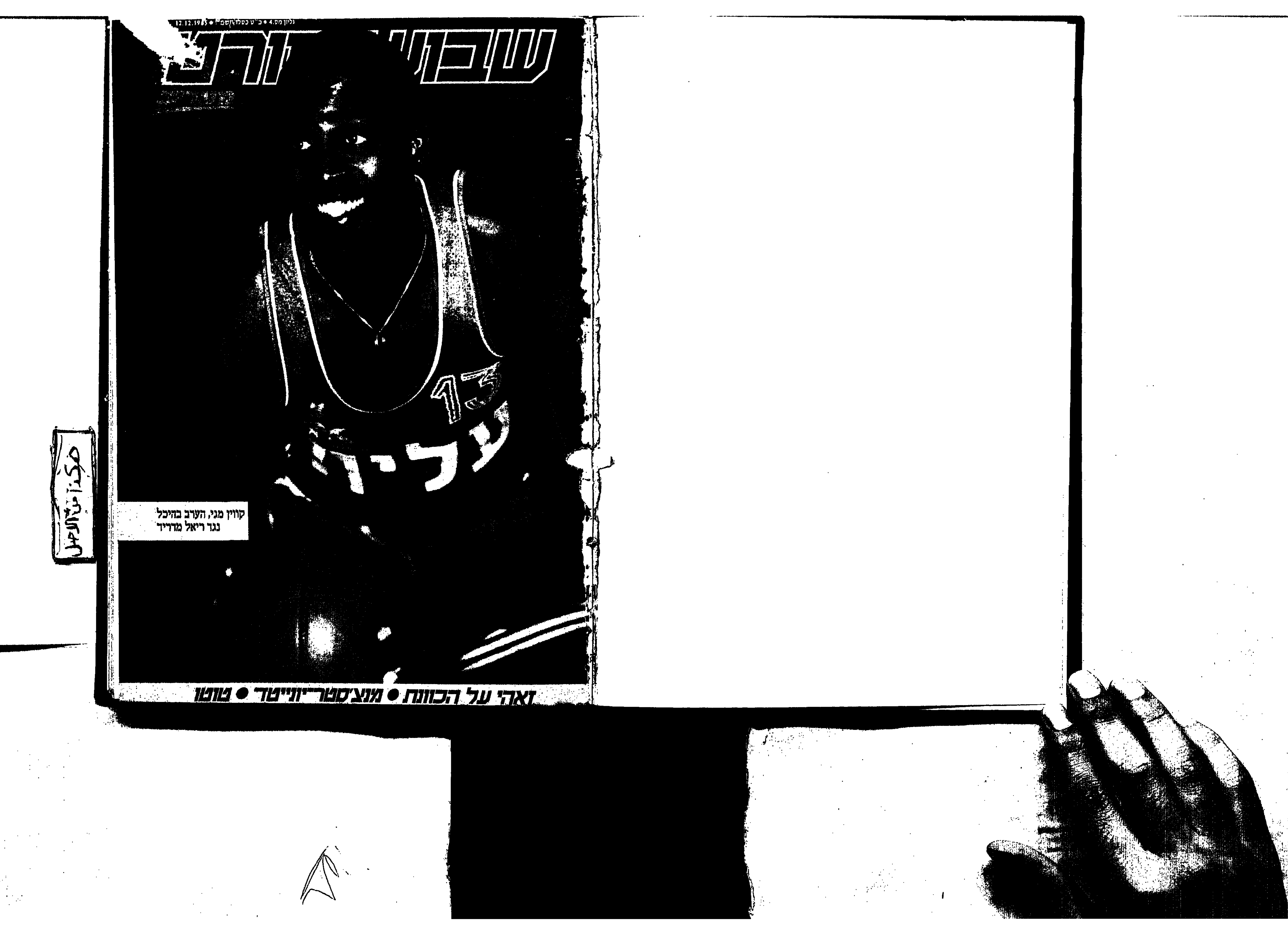

גליון מס. 4 • כ"ט כסלו תשמ"ו • 12.12.1985
שבוע ורט
13
קווין מגי, הערב בהיכל
נגד ריאל מדריד
זאהי על הכוונת • מנצ'סטר יונייטד • טוטו

ד"ר חואן אנטוניו קורבאלאן, מזוהה עם קבוצת הכדורסל ריאל מדריד. עיסוקו: רופא במכון הלב ■ 15 שנים בריאל, 210 הופעות בנבחרת הלאומית ■ היריב הוותיק ביותר של כדורסלני מכבי תל־אביב, גרם לא אחת לדפיקות לב מואצות ■ הערב בהיכל

טור ראשון

הערב של האלופים

אווירה נעימה תרבותית ונינוחה, היתה השבוע ב„גן־אורנים" בתל־אביב, בערב שבו הוכתרו „ספורטאי השנה" של „מעריב" בכל ענפי הספורט. המשאל בקרב קוראי העתון הפך כבר למסורת. זו השנה ה־27 ש„מעריב" מקיים את המפעל, לזכרו של אהרון קלאוס ז"ל, מראשוני העורכים בעתון, שבתחום אחריותו היה גם מדור הספורט.

בחירתו של דורון ג'מצ'י (למעלה, בתצלום, ליד העוגה שקיבל בהוקרה מהאגף ליחסי־ציבור ב„גן־אורנים") בידי הקוראים ל„ספורטאי השנה" המצטיין – לא הפתיעה. הבחירה אמנם מתייחסת לשנת תשמ"ה, השנה שבה כיכב דורון במדי האגודה שבה „נולד" – מכבי רמת־גן – אך אין ספק שהעיתוי שבהעברתו למכבי תל־אביב, הוסיף לפופולאריות הגדולה שלו.

לערב זה, שכולו כוכבים ואנשי ספורט, מוקדשים העמודים המרכזים של השבועון.

ועוד בגליון: שובו בסערה של זאהי ארמלי אחרי השעייה בת שבועיים, גירתה את ארז קופמן לעקוץ אחרי ביצועיו מן היציע, בשבת האחרונה. התוצאה „על הכוונת", עמוד 9.

ריאל תופיע הערב ביד־אליהו, וגם עליה יש מה לקרוא. חג שמח.

בשער: קווין מגי, מס. 13 של מכבי ת"א. הערב הוא עובד גם עבור לי ג'ונסון. צילום: עדי אבישי

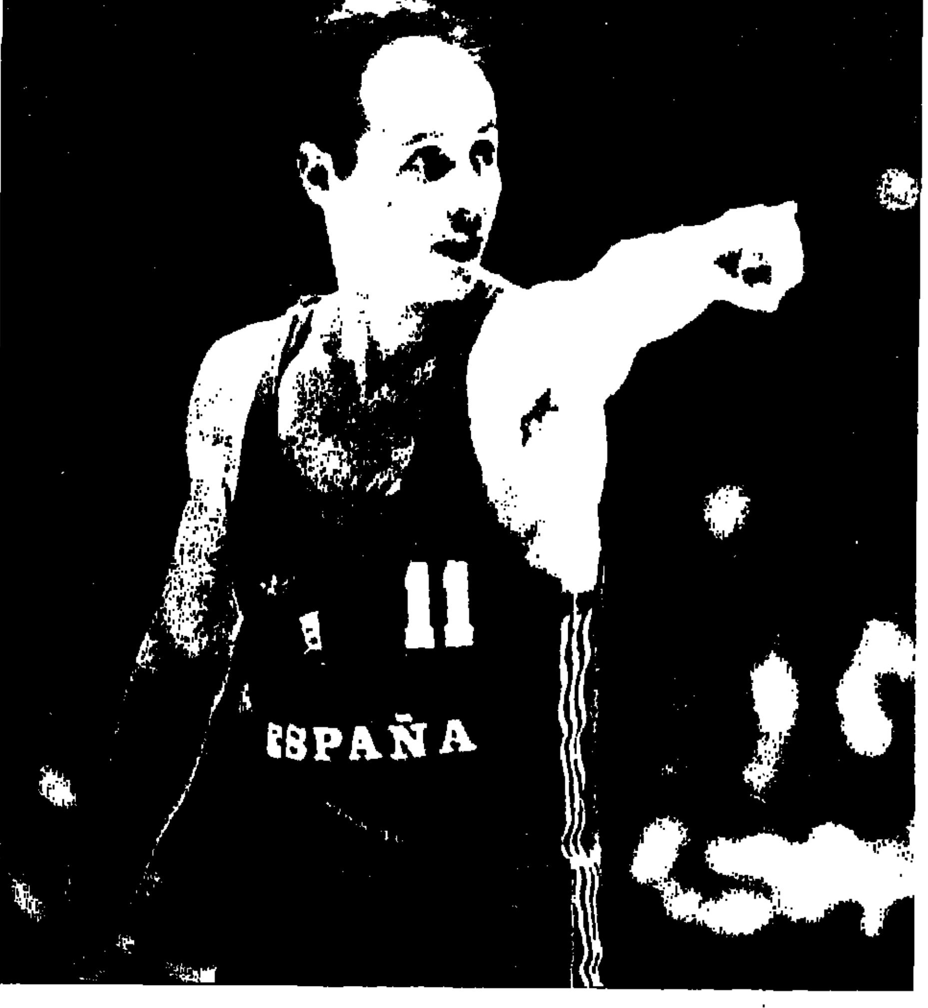
שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

קורבאלאן – זה ריאל

אלכס דורון

אם צמד המ"מים, מוטי ומיקי, הם „הלב הרחב של מכבי ת"א", הסמל שלה וכל מה שהיא מבטאת – ד"ר חואן אנטוניו אלפוסיאה קורבאלאן, בעוד 3 חודשים בן 32, הוא כל מה שריאל מאדריד מייצגת. לא בכדי נחשב רופא־הלב שהיה לפני שנתיים הכדורסלן מס. 2 באירופה, לדוגמא ומופת של ספורטאי וג'נטלמן נושא הערצתם של חובבי הכדורסל בספרד.

גם עתה – בעונה האחרונה שלו בין הסלים, כאשר הוא יותר רופא מכדורסלן; עם ברך שנותחה בקייץ וממשיכה להציק; כשאיננו מסוגל לשחק יותר מ־10–15 דקות ותרומתו כבר לא מה שהיתה – זוכרים לו ב„פאביליון" חסר־נעורים ואין „יורדים עליו כאסאח".

הישגי־שיא

במכון הלב בבית־החולים בדרום מאדריד, פרבר־עניים, מברכים אותו הפאציינטים מדי בוקר: „איך היה אתמול, במשחק?". הם יודעים שרופאם, המתגורר עם אשתו ובנו בצפון־העשיר של הבירה, אוהב את השאלה הזאת. הוא משיב עליה בחיוך רחב, גם כאשר לא הלך לו, כמו למשל, ביום חמישי שעבר, נגד לימוז'...

יחד עם כמה השגי־שיא בכדורסל – מקום 2 באליפות אירופה 83', מדליית כסף הסטורית באולימפיארת לוס־אנג'לס 84', שלושה גביעי אירופה לאלופות (74',78',80'), שלושה גביעים בין־יבשתיים (76', 77', 78'), גביע אירופה למחזיקות גביע (84') – הוא חותר לשבור השנה את שיא ההופעות במדים הארומים־צהובים, של בוסאקטו האגרי (222 משחקים). לד"ר קורבאלאן עתה 210 ב„מונדיאל", ביולי השנה. יעשה זאת – ואז יוכל לפרוש ולהתרכז רק בחוליו.

חואן־אנטוניו (שם אמו אלפוסיאה – והספרדים נוהגים לנקוב בשמות אמהותיהם בעת מסירת שמם המלא), הוא השחקן היחיד בתולדות הכדורסל הספרדי שהגיע לנבחרת הלאומית כבר בגיל 17, מבלי לעבור תחילה דרך קבוצת־בוגרים. ישב על ספסל ריאל – וכבר היה בנבחרת.

רק בביקורו השני בתל־אביב, ראינו אותו לראשונה בפעולה – לצידם של שצ'רביאק „המפחיד", קררה „הסילון", ליוק, בראבנדר ורולאן – שדהרו בלי בלמים מול מכבי דגם 75' – עם מנקין, אבישר, ברודי, ארואסטי בן ה־21, אלי קורן, ברקוביץ, מיכה שוורץ, נוימרק, ביל („הטיל") פלס, עם קילקול קיבה וג'ים בואטרייט, שרק החל לצלוף.

מכבי הוליכה במחצית 47–42. קורבאלאן היה בחמישיה הפותחת. אחר ההפסקה, לא מעט בעזרת השופט הבולגרי אראבג'אן, אבל בעיקר בגלל קררה, ראמוס, קורבאלאן ושצ'רביאק – נמחק היתרון הזה וריאל ניצחה 114–95. קורבאלאן לא היה בין הקולעים. „היה לנו כוח למחצית אחת", התגונן מאמן מכבי ראז, אברהם חמו. במרדיד קלע כבר קורבלן לסל מכבי 4 נקודות, תרומה צנועה למהדורה השניה של ה־114 שספגה...

נקרא לדגל

הוא התכוון לפרוש בקייץ שעבר. אלא שנקרא לדגל נוכח המצב המיוחד אליו נקלעה ריאל.

שחקנה הרוסי־ספרדי חוזה ביורקוב, תפס לעצמו מעמד איתן בחמישיה הראשונה ובתפקידו כרכז נתגלה בגרולתו. אלא שהוא יוכל לשחק בגביע אירופה רק החל מ־1987 – ולפיכך, כדי „לסתום את החור" בתפקיד הנווט של הספינה, נתבקש הדוקטור להמשיך ולדחות פרישתו. עתה יודעים במדריד כי שילובו במשחק פוגע לא מעט בקצב; שלמענו יש לשנות את שיטת המשחק – בניגוד לזו שריאל מציגה בליגה, עם הרוסי שלה. „ריאל שרויה עתה כבילבול חושים. עובדה שהפסידה פעמיים לקבוצות נחותות ממנה וניצחה פעמיים את יריבתה השנואה ביותר, ברצלונה", הדגישו הפרשנים באחרונה.

מבין 23 משחקיה של מכבי עם ריאל, מאז הפרימיירה ב־68' (המאזן: 15–8 לריאל), שיחק קורבאלאן ב־21. בלי ספק – היריב הוותיק ביותר של אלופת ישראל.

ידידות חזקה ממשחקים

„הכדורסל לימדני שידידות מחזיקה מעמד יותר מתוצאות של משחקים", הוא אומר בנימה פילוסופית. „הספורט בכלל איננו אלא אשלייה בעידן שחותר לשיפור בריאותם של בני־אדם", הוא מדבר בלשון של רופא. „השיפוט הוא הדבר האחרון בפופולאריות שלו אבל בו ומנית גם החשוב ביותר והכרחי למשחק. כרגע נראים לי חוקי הכדורסל טובים למדי ועדכניים", השיב לא מכבר, ככדורסלן, לשאלת מראיין.

„הורי השפיעו יותר לכ אדם אחר על דרך חיי והמאמן לולו סאינז – תרם לעיצוב אישיותי בכדורסל", הוא נוהג לומר בכל הזדמנות.

לבד מרפואה וכדורסל הוא אוהב מוסיקה טובה ומסעדות; לא אחת מזמין את חבריו לסעוד על חשבונו – אבל מדגיש: „בסך הכל אני חיי חיים מאד נורמאליים, מאד צנועים. אינני אוהב הרפתקאות".

עכשיו אתם יודעים מדוע הדוקטור כל כך אהוב, גם על יריביו המושבעים ביותר.

הנער שהביא עימו ספרי לימוד...

„הדון" האמיתי, דון סאנטיאגו ברנבאו – סיגר האוואנה ריחני בין אצבעות יד גרומה של תקלאי; כרס ענקית, שלוחה קדימה כמין גאווה ומבט רך בעיניים – התרווח בכורסא עמוקה ב„לובי" של מלון „שרתון" הישן וכאשר דיבר על „האימפריה שלי", ריאל מדריד – לא ניכר כי הוא בן 83, עם וותק של למעלה מ־30 שנה על כס הנשיא. הוא הפליג בזכרונותיו אל עברו, סיפר על קשריו וידידותו העמוקה עם הגנראליסימו פראנקו חבריו: „החלום הגדול שלי הוא לבקר בישראל עם ריאל מדריד, כדורגל" והציע להחליף את „יונת השלום", בכדור – „סמל מודרני יותר, לשלום העולמי המיוחל".

כך פגשתי אותו בפברואר 1973, בביקור השני של ריאל מדריד, כדורסל, בתל־אביב. לידו ישב אז נער דק־גזרה, שתקן, שהיה שקוע בספר עב־כרס.

„הבאתי אותו עמי ואני משגיח עליו, אישית. אני בשבילו, כמו סבא־טוב" – אמר הישיש וליטף את ראשו של הנער. „בעוד שנים אחדות הוא יהיה 'סופר־סטאר'. כל אירופה תסיר את הכובע בפניו", הרים „הדון" את קולו. אך הנער לא הסיר עיניו מהספר שבידיו.

חואן־אנטוניו קורבלן היה אז בן 19, סטודנט שנה א' ברפואה. את ספרי האנטומיה נטל עמו לכל נסיעה של ריאל וניצל כל רגע פנוי מאימונים או משחקים, כדי ללמוד. „בגלל גביע אירופה אני מחסיר לא מעט – וזו הדרך היחידה לא לפגר ולא להיכשל. אני אהיה רופא. כדורסל בא אצלי בעדיפות שניה", אמר.

כעבור כמה שנים, כבר נראו גם במכבי שחקנים עמוסי ספרים במסעות לחו"ל...

אני כסחן אני?

אבנר חדד.
צילום: שלמה מוסקוביץ'

אבנר חדד. הפועל חיפה. „אני משחק כמו גבר ואם בליגה שלנו יש נמושות – ואני מדבר בעיקר על חלוצים – אז שישחקו בשכונה או על חוף הים. אין להם מקום בכדורגל הכמעט מקצועני של היום ■ תפקיד המגן תפור עלי כמו חליפה. כשאני רואה שחלוץ בורח ממני – אני נגעל. זה לא כדורגל ■ האשה והילדה אצלי ראשונים במעלה. האוכל שמבשלת אשתי – הוא הטוב ביותר שאפשר לאכול" ■ מירין „הוא מגן טוב אבל לא כסחן. בוא תראה אותו בבית ותבין על מה אני מדברת. נשמה טובה. לא יתכן שלאדם יהיו אלף פרצופים."

יונתן הללי

שערו שחור וקצר, גובהו ממוצע – 170 ס"מ, משקלו 68 ק"ג, מכנהו צנום, כל אלה מגלים במבט מהצד בחור שבריירי למדי. תשאלו בוודאי איך הוא על מגרש הכדורגל? עשו זאת, אך רק אל תפנו שאלה זו אליו. תשאלו אולי את אלון נתן ועוד כמה קרבנות והם ישיבו: „טרזן בג'ונגל". כן, זו התדמית שיצר לעצמו מי שמוגדר בעיר הכרמל, ואולי בכדורגל הישראלי, כ„כסחן אמיתי". בוודאי ניחשתם. מדובר במגינה המצטיין של הפועל חיפה – אבנר חרד. מצטיין? – אתם תמהים. כן, על כישוריו ותרומתו לקבוצה אין כל עוררין. חרד הוא אחד מהכוחות היותר „כבדים", המובילים את הפועל חיפה בשנים האחרונות.

לתדמית שדבקה בו התרגל חרד. אך בתוקף הוא מסרב להשלים עימה. „אני לא כסחן. אני משחק כמו גבר ואם בליגה שלנו יש נמושות, ואני מדבר בעיקר על החלוצים – שישחקו בשכונה או על חוף הים ולא בכדורגל כמעט מקצועני, שמרוויחים בו עשרות אלפי דולארים. גם טפסן בנין היה רוצה להיות פקיד בנק ולא לקחת סיכונים בעבודתו. אני ככדורגלן מקצועני יודע כי במשחק הכל יכול לקרות. ואם ספורטאי אינו לוקח סיכון של חלילה שבר ברגל או ביד, מצבו לא טוב". דבריו של חרד קולחים והוא ממשיך: „אני לא אומר שבכדורגל צריך ללכת רק כסח. אבל אני כמגן ותיק ומנוסה יודע, כי כשחלוץ חולף על פני נעשה לי רע.

„המבנה הגופני הויזואלי שלי אינו משאיר לי הרבה ברירות אלא לשחק יותר בנוקשות. אני מרגיש, נוקשות ולא פראות. מעולם לא פגעתי בשחקן בלי כדור. מי שעושה זאת אסור לו לשחק כדורגל. כל התארים שמנסים להדביק לי, כמו כסחן השנה, כסחן הדור, ברוטלי, זה הכל שטויות. כדורגלן טכני וזריז יכול לחלוף גם על מגן חזק ונוקשה כמו אבנר חרד. אם הוא אינו יודע לעשות זאת, שלא ישחק כדורגל. עדיין לא שכחנו את משחקה של ישראל מול נבחרת אוסטרליה. לא שכחנו שאוחנה לא זז כמעט מול מגינים חסונים ובריאים ודבר זה אומר דרשני לגבי אופיים של חלוצים רבים בארץ".

ניסה ללמוד – „לא הלך"...

חרד, שהתחיל לשחק כדורגל בגיל 17 בנערי הפועל חיפה („לפני כן ניסיתי ללמוד, אך זה לא הלך"), נזכר כי את תחילת דרכו עשה דווקא כחלוץ. „לא ראיתי שיש לי הרבה סיכוי מול מגינים חסונים ונוקשים וגם אני, כמו אלה שבאים אלי היום בטענות, לא ליקקתי דבש בתחילת הדרך".

לימים הפך חרד למגן. „תפקיד זה תפור עלי כמו חליפת חתונה. כשאני רואה חלוץ בורח ממני, בגלל שהוא פוחד שאפגע בו, אני נגעל. זה לא כדורגל".

11 נפשות בבית חרד. אבנר איפושהו באמצע. להוציא את אחיו אבי, שוער שמשון תל־אביב, לכל שאר בני המשפחה כדורגל זה דבר שרואים אותו בטלוויזיה. „למה לדבר רק על כסח ופגיעות גופניות – אומר חרד – אני משחק בהפועל חיפה 8 שנים בקבוצה הבוגרת, מזה 5 שנים בליגה הלאומית. מספר הפעמים שהורחקתי הוא שלוש. אני מודה שהורחקתי בצדק, אבל לבד משלושה מקרים אלו, שאולי חרגתי מגבולות הטעם הטוב, איני חושב שאני אחד כזה שמשטח הדשא הוא בשבילו שדה־ מלחמה. כולם יודעים, שלא כל מה שנוצץ הוא זהב. אני לעומת זאת לא נוצץ אבל בחור זהב".

בן 17. שווייצר קרא לו...

לפני שלוש עונות נרשם חרד בדפי ההיסטוריה של מועדונו. הוא היה זה שכבש את שער הניצחון מול בית"ר רמלה במשחק הנעילה בליגה הארצית. חיפה בלאומית. חרד גם זוכר רגעים פחות טובים. כמו את „הופעתי הראשונה בליגה הלאומית. זו היתה 'חווית זוועה'. אני זוכר את זה כמו היום. דקה 70. שווייצר קורא לי מהספסל. אני בן 17. דקה אח"כ טבילת אש ראשונה. חמש דקות חולפות. שווייצר מחליף אותי"...

אבנר, קשוח מאוד במגרש, אגרסיבי בהתנהגותו, מעיד על עצמו כעל איש משפחה מובהק. „האשה והילדה הם אצלי ראשונים במעלה. האוכל שמבשלת אשתי מירי הוא הטוב ביותר שאפשר לאכול". חרד ידוע באהבתו למשקה החריף אבל הוא מדגיש – „אני שותה בלי הגזמה".

לא רק בכדורגל הוא טוב. גם בקלפים. חבריו מעידים – והוא אינו מכחיש – שיש לו מזל.

בקבוצה הוא מכונה בידי חבריו „טיגאנה". מזכיר את קשר נבחרת צרפת. „השם דבק בי בעונה שאיציק אנגלנדר אימן אותנו. בעונה זו הייתי כל יכול בקבוצה ובזכות כך החבר'ה התחילו לקרוא לי טיגאנה. הלוואי והייתי כמוהו".

עד היום כבש חרד חמישה שערים. „לא תפקידי לכבוש. תפקידי הוא למנוע ספיגת שערים ובזה אני מצליח, תשאלו את אנטמן". האשה מירי מתערבת: „הוא מגן טוב אבל לא כסחן. בוא תראה אותו בבית ותבין על מה אני מדברת. נשמה טובה. לא ייתכן שלאדם יהיו אלף פרצופים".

ליטוף אבהי של חרד לבתו. אוהב את „אנשים טובים באמצע הדרך" – של נעמי שמר. אבנר חרד טוען: „אני אחד מהם. אני אדם טוב".

„אלון נתן צריך להודות לי על הפגיעה באפו. עכשיו הוא בחור יפה"...

וידוי: אני משלם את מחיר הפגיעה באלון נתן

מה פתאום כסחן? למה קשוח? למה פראי? מרוע דבקה בו תדמית זו? לאבנר חרד התשובה. „אני משלם עד היום על כך שפגעתי באפו של אלון נתן ממכבי תל־אביב. רק אני ואלון יודעים שזה לא היה בכוונה. הוא תפס אותי בידיו ואני ביקשתי להשתחרר ממנו. עשיתי זאת בתנועה חדה ומרפקי פגע באפו. נכון שהוא נפגע, זה לא בלוף. אבל אני מוכן להוכיח כי לא עשיתי זאת בכוונה ואפילו אתייצב למכונת אמת לצורך כך. בגלל תקרית זו, שהיתה בהיכל הכדורגל, לעיני מצלמות הטלוויזיה, אני נחשב כסחן. בדיוק כמו שאשש מבית"ר ירושלים כסחן. לדעתי, גם הוא לט כזה. בכל מקרה אני מביע את התנצלותי בפני אלון נתן על המקרה".

בכריחות מוסיף חרד: „הוא (אלון נתן) צריך להודות לי על כך שפגעתי בו. לפני הפציעה היה לו אף מפה עד להודעה חדשה. היום הוא בחור יפה"...

חרד מקווה, מאמין ורוצה למחוק את התדמית ומאלון נתן הוא מבקש: „עזור לי בכך".

האידיאולוג

כך מכנה נחום סטלמך, מאמן הפועל באר־שבע, את עוזרו אלון בן־דור ■ „אני שמח לעזור – אבל כל ההחלטות הן של נחום" – אומר אלון ■ הרגש על הנוער

אלון, חרדה במבצע אנטבה

אריה רפופורט

אלון בן־דור (33 וחצי) התחמק תחילה כאשר ביקשנו לראיינו כאחד האחראים להצלחותיה העונה של הפועל באר־שבע. „איני רוצה לגנוב את ההצגה מנחום. הוא המאמן, והוא מי שקובע" – אומר עוזר המאמן כמתנצל.

כאשר הזכרנו לו שנחום סטלמך עצמו טורח בכל הזדמנות לשבח את עבודתו של „האידיאולוג", אומר אלון: „יתכן שיש בזה משהו. בפועל אנחנו יושבים הרבה יחד, מנתחים את השגיאות במשחקים, ומחפשים פתרונות. אבל ההחלטה הסופית היא, בכל מקרה, של המאמן" – מדגיש אלון.

אלון מודה שהוא מייעץ לעיתים למאמן, ומביע קורת רוח מהעובדה שסטלמך מאפשר לו ליישם תכנית עבודה שגיבש לעצמו. „אבל אחריות והחלטות – הכל שלו. אני שמח שלרוב אנו תמימי דיעים בדיעותינו אבל גם כאשר דעתי תהיה שונה – בשום אופן לא אחלוק על סמכותו של המאמן" – אומר הבלם הבינלאומי לשעבר של באר־שבע בנבחרת, שחזר העונה הביתה לאחר חמש שנות „גלות".

בן ושמו יוני

אלון, נשוי לנילי, ואב לשירי בת 7 ויוני בן שנתיים וחצי, חזר הביתה לאחר שלדבריו השתנו נתוני יסוד בהנהלת הקבוצה. ואגב, יוני, הנקרא על שם יוני נתניהו ז"ל, מי שפיקד על מבצע אנטבה (יוני 1976) שבו שוחררה גם אשת המאמן, בילי, מזכיר לאלון את אחת התקופות הדרמטיות בחייו. הדבר היה ערב הופעת נבחרת ישראל בגמר האולימפי של מונטריאול, ורק כשנסתיים המבצע בהצלחה הצטרף אלון ברגע האחרון לחבריו בנבחרת.

לקבוצה הבוגרת של הפועל באר־שבע צורף בן־דור, על ידי משה ליטבק ב־1969. עד מהרה נתגלה כמנהיג על המגרש, ושותף לא מבוטל לזכייתה של הקבוצה בשתי אליפויות (1975, 1976). „כיום אנו מנסים לבנות את אפרים דוידי כמנהיג. אבל, בינתיים, לאחר שכושרו נחלש עקב המסע לאוסטרליה ולניו־זילנד, הוא מתמקד יותר בחזרה לכושרו" – אומר אלון.

כאשר עזב את באר־שבע (1979), עקב סכסוך כספי, עקרוני במידה מסוימת, עשה אתנחתא של שנתיים בבית"ר המקומית, עונה ראשונה כשחקן־מאמן, ולאחריה כשחקן.

בשנתיים הבאות היווה את מעוז ההגנה של הפועל אשקלון הארצית, ואשתקד עשה זאת במרמורק תחת שרביט האימון של רוני מוסקוביץ, חברו לשעבר בשער הפועל באר־שבע. שם הכיר גם את החלוץ המושאל יובל אוחנה, התרשם ממנו, והחליט להחזירו לבירת הנגב, כאשר נקרא לתפקיד עוזר המאמן.

האם תלה בן־דור סופית את נעליו כשחקן לאחר 14 שנות פעילות פוריה כשחקן בקבוצות בוגרים בנבחרת?

בן־דור: „הסיכום היה שאני מגיע ממרמורק עם כרטיס ביד לכל מקרה. אני מאוד מקווה שמקרה חרום כזה לא יהיה. בינתיים נדמה לי שהקבוצה נמצאת בדרך הנכונה, והתוצאות מדברות בעד עצמן. אני מקווה שאכן תליית הנעלים היא סופית."

חישול לעתיד?

העונה הזאת גם מחשלת אותך לקראת אפשרות שתהיה מאמן הקבוצה בעתיד?

אלון: „יתכן. בינתיים אני נהנה לעבוד עם נחום סטלמך, ומשיתוף הפעולה איתו. הוא בהחלט מאמן מנוסה שיש לי הרבה מה ללמוד ממנו, ובעיקר בהיבט הקשור בעבודתו הפסיכולוגית עם השחקנים. הוא עושה רבות ליצירת אוירה בריאה בקבוצה.

לאוירה הבריאה בקבוצה, ובעקבותיה לשובם האקטיבי של האוהדים, תרמו רבות, לדעת אלון, גם היו"ר שהתפטר, צורי דבש וחבריו. „צורי היה זה שהפציר בי לא לפרוש איתו. הוא אמר שחשוב מאוד שאמשיך. גם הרצון להמשיך לעבוד עם השחקנים, הנחה אותי להעתר לבקשתו של צורי, ולא להיות מושפע מעניינים שבהנהלה" – אומר בן־דור.

פרט ליובל אוחנה השתלב העונה בהרכב הראשון גם המגן השמאלי ארון גונן, שהוא אחיינו של המנהל החוזר, דוד גונן. אלון ונחום עוקבים בעקביות אחר המתרחש בקבוצת הנוער, ונמצאים בקשר מתמיד עם מאמן הנוער, מאיר הלימי. מאיר אלמליח, משה בן־שאנן ואבי חיון (והמשתייך כבר לסגל), נמצאים על הכוונת.

אולם דומה כי אלון עוקב בעניין מיוחד אחר מוטי דהן (18 וחצי), שחקן אלגנטי ותכליתי שכבש לעצמו מקום במרכז ההגנה של הקבוצה. אומר בן־דור: „אני מסכים שיש מספר נקודות דומות בסגנון משחקנו בעיקר בנושא שיגור כדורים ארוכים. בעניין זה עולה מוטי עלי, שכן הוא בועט בשתי רגלים, בעוד שרגלי החזקה היא הימנית. אני מנסה לנווט אותו לכוון הדברים החיוביים שבמשחקו במקביל לפיתוח תכונותיו האישיות".

למרות שלדעתו הקבוצה נמצאת בדרך הנכונה, סבור אלון בן דור שיש עוד הרבה מה לעשות בנושא שיתוף הפעולה בין שחקנים ותיקים לצעירים בשלב זה, לדבריו, נושאים בעיקר העול בנושא, שוערה של הקבוצה מריו זוכוביצקי והקשר משה אבוגזיר.

מומלץ בשבת:

מכבי תל־אביב – בית"ר ירושלים

אלכס פרלסמן

ההתמודדות בין מכבי ת"א לבית"ר ירושלים היא המשחק המומלץ שלנו במחזור הליגה הלאומית, בשבת. כדאי יהיה לבוא ולצפות בה. היא תעמת שתי יריבות שיש להן פוטנציאל גבוה, לא רק בגלל השחקנים הבינלאומיים הרבים שבהרכביהן אלא משום שמאז ומתמיד התלוו למפגשים ביניהן סממנים רבים של יוקרה. כך יהיה גם בשבת, כשמכבי ת"א תעשה מאמצים עליונים להנחיל לשניה בטבלה, הפסד בכורה העונה.

אם אמת־המידה העיקרית לבחינת ההתפתחויות שיתרחשו בשבת על כר הדשא, היתה היכולת שהציגו השתיים בשבועות האחרונים – אין ספק שהירושלמים הם „פייבוריטים" ברורים לזכייה בשלוש הנקודות. שלמה שירוי, אלי אוחנה, אורי מלמיליאן ה„אזולאים" דור וחנן וחבריהם, נמצאים ב„פורמה" טובה ושועטים קדימה גלים־גלים, תוך כיסוי נכון של הקשרים הנסוגים.

מכבי, לעומת זאת, חורקת במידה מסויימת. למרות 4 השערים שכבשה בשבת האחרונה, לרשת מכבי פ"ת.

אבל אפשר שמחרתיים תהיה „אופרה אחרת". החלמתו הצפויה של הבלם האחורי, אבי כהן – שגם כאשר היה בהרכב לפני שבועיים־שלושה ניכרו בו אותות הפציעה – תניב שיפור מוראלי ומקצועי בחוליה העורפית. אין סיבה שמוטי איוניר לא ימשיך לגלות את התלהבותו וחדות מחשבתו ובעיטותיו, שהובילו אותו לפיסגת „מלך השערים", ואילו אלי דריקס בחוור, מציג סימנים של התאוששות. משחק הראש המצויין שלו עלול להוות סכנה לשערו של אורי טיסה.

נכון שמגיניה האיטיים של מכבי יתקשו לעצור את אלי אוחנה ויתכן שייאלצו לבצע עליו עבירות רבות בטווחים הקרובים לשערו של בוני גינצבורג. כאן יהיה משקל רב לכושר המשחק בו ימצא שוער הנבחרת. הוא מסוגל להתעלות, ואז יתקשו בועטי כדורי העונשין של ירושלים, להבקיעו.

אני צופה משחק שקול ושווה כוחות, עם אפשרות הכרעה על חודו של שער, לזכות אחת המתמודדות.

לא רק „מבט ספורט"

אברהם שרון

העיסוק התכוף, העצבני והגורלי שבמילוי טפסי ה„טוטו", ההמתנה הכוססת לתוצאות משחקי־השבת, ההאזנה הרצופה ל„שירים ושערים", הויתור על הקולנוע במוצ"ש בגלל „מבט ספורט" – כל אלה ספורט, אבל לא רק ספורט.

ספורט זה לא רק הכותרות המסיטות, הקנטרניות, השופטות של מדורי ספורט בעתונים מאוד מסויימים.

ספורט זה לא רק ההתקהלות והגדישה והצביאה וההתחככות ביציעי האיצטדיון או ההיכל; לא רק השפה המיוחדת רק לכותבי המדור לספורט ולקוראיו; לא רק הלשון העורפת, המכסחת, הבוטה והחותכת; לא רק חיוך המנצחים וזיעתם המתוקה, לא רק ניצנוץ המדליות ורשימת ההישגים.

ספורט זה גם השוער הכבוש בשתיקת פניעתו, דמעת הסתרים הזולגת פנימה אל ליבו של אמן מובס, ההתחלקות על הקורדה הצרה באולם ההתעמלות, אי־היכולת לעמוד בכובד המשקל, הפסילה על סף הרף, החטאת הכדור את החישוק, העילפון במרתון, התקר בגלגל אופני המירוץ, הסירוב של הסוס לעבור את המכשול.

ספורט זה גם ההליכה להנאה, חילוץ העצמות, עיסוי השרירים, הנשימה הנכונה, חלוקת משאבים הגיונית, נבונה, טיול קצר על המרפסת, כפיפות הגו וזקיפתו, פשיטת ידיים לצדדים, ניתורים קלים.

ספורט זה גם, ואולי בעיקר, תודעת הטיפוח, אי־הניוון, החנבה להזין את הגוף, מבורקר ופשוט, בחומרים מזינים וירוקים, בתנועה מתמדת.

ספורט זה גם המקום השני, הפחות נוצץ, הפחות מצוטט, הפחות נפוץ בפי ילדים מעריצים, אוספי תמונות.

ספורט זה גם כשאני קם עכשיו מן הכסא, מנקה את השולחן והולך או־טו־טו להביא לחם לשכנה חולה.

שחור ויפה

משה דור

בימים אלה יצאה בארה"ב ביוגראפיה חדשה של ג'ו לואיס, המתאגרף הכושי הגדול, פרי־עטו של כריס מיד. הזמן האכזרי אולי כבר עימעם את שמו של "המפציץ החום" בתודעת בני דורנו, או לפחות הצעירים שבהם. חבל אם כך אירע. ג'ו לואיס היה אלוף העולם באיגרוף במשקל כבד, אבל הוא גם היה אדם הראוי להוקרה בזכות עצמו. וזה, אולי, חשוב לא־פחות.

היום מצלצלים הדברים אחרת. שחורי־העור הם חלק בלתי־נפרד מנופי הספורט האמריקני, ולא רק מהם. אז, בשנת 1934, כשהחל ג'ו לואיס בן ה־20 את הקאריירה המקצוענית שלו, שלוש שנים בטרם זכה באליפות העולם, כמעט שלא היו אתלטים שחורים בולטים בספורט של ארה"ב. צריכות היו לעבור שנתיים לפני שג'סי אוונס נחל את נצחונותיו המזהירים באולימפיאדת ברלין, למרבה חמתם של האדונים הנאצים. הצבע הלבן שלט בכל אתר ואתר.

מאז נתקבלו חוקי המארקיז מקווינסברי, בשנות השבעים של המאה הקודמת, ועד לג'ו לואיס – מספר לנו כריס מיד – היה רק אלוף שחור אחד במשקל כבד, ג'ק ג'קסון השנוי־במחלוקת. לואיס צריך היה להתמודד לא רק עם האפלייה הגזעית „הטבעית", אלא גם עם השחיתות והבינוניות של האיגרוף בשנות השלושים. והוא פרץ אל אותו איגרוף כרוח רעננה. כתר האליפות נדד בשנים ההן ממאקס שמלינג לג'ק שארקי, לפרימו קארנרה, למאקס בר, לג'ימי ברדוק, לוחמים שלא היו מסוגלים לנצח בעקביות.

ג'ו לואיס נכנס לעולם לבן זה ובתוך 18 חודש הפך את הקערה על פיה וכבש את לבה של אמריקה. הוא ניצח ב־27 קרבות רצופים – וב־23 מתוכם בנוק־אאוט. אומנם, הוא הפסיד, לגודל התדהמה, לשמלינג ביוני

המפציץ החום ג'ו לואיס

1936, אך הביס לפני כן ואחרי כן את כל חמשת האלופים הקודמים. את שמלינג עצמו היכה בקרב־הגומלין המפורסם ביוני 1938. לואיס הגן על התואר 19 פעמים במרוצת ארבע השנים הראשונות לאחר שזכה בו ו־25 פעמים בסך־הכל עד שפרש מהזירה ב־1948.

האמריקנים אוהבים מנצחים – ומי, בעצם, אינו אוהב אותם? – וביחוד הם אוהבים מנצחים היודעים לנצח בחן ובכבוד. לואיס היה כזה. שוב ושוב הפגין כלפי יריביו המובסים את רגש־האחדה הבלתי־מזוייף שלו, את הגינותו הכנה. הוא גם השכיל להפסיד יפה. אפילו אותו קרב הרה־אסון, שבו ניסה לשוב אל האיגרוף 17 שנה אחר הופעתו המקצוענית הראשונה והובס בידי רוקי מארציאנו הצעיר, לא גרע מזוהרו.

חודש ימים אחר פרל הארבור, כשנכנסה ארה"ב למלחמת־העולם השנייה, התגייס ג'ו לואיס לצבא והועלה על נס כמופת של פאטריוטיזם ואחדות האומה האמריקנית. האמריקנים השחורים אהבו אותו מפני שראו בו את בא־כוחם המתגבר שוב ושוב על האדם הלבן. האמריקנים הלבנים אהבוהו מפני שהיה לוחם אמיץ והגון. אפילו יותר מאשר פול רובסון ומאריאן אנדרסון, שייצגו את כהי־העור על הבמה, נחשב ג'ו לואיס בעיני הלבנים כשליחה של אמריקה השחורה.

היו אינטלקטואלים שחורים שלא ראו בעין יפה את בחירתו של מתאגרף לסמל של גזעו על־ידי אמריקה הלבנה. הם היו מעדיפים סמלים אחרים, יותר רוחניים ויותר מיטיבים לבטא את יסוריהם של השחורים, צורכיהם וגישותיהם. אבל מיד טוען, כי הישגיו של לואיס בזירה והתנהגותו המופתית מחוץ לתחומיה, הם שהכריחו את אמריקה הלבנה „להסתכל" באדם השחור, ששוב לא היה נעלם מן העין, ולשבח את אשר ראתה. ג'ו לואיס סלל את הדרך להתקדמותם הרצופה של השחורים משפל המדרגה אל שוויון־הזכויות.

פטור בלא "נקודה יהודית" אי אפשר. נצחונו של ג'ו לואיס השחור על מאקס שמלינג הגרמני, שברכתו האישית של ה"פיהרר" מלווה אותו ב„מלחמתו נגד הגזע הנחות", היה – בגלגולו הפסיכולוגי – נצחונם של המוני יהודים. החסד הזה נשמר לו בלבבות רבים. הוא מת באביב לפני ארבע שנים.

יכולת סיום

ב„גלין ההבקעות" [illegible] שערי־ליגה, ושקד [illegible] של נבחרת ישראל במוקדמות גביע העולם. על רקורד כזה מתנים את הציון „מצוין". בנוס ונגח, מקרוב ומרחוק, [illegible]

ואחרי – שחקן במדשאות

טמפרמנט

איכפתניק. שחקן־נשמה, מבטא זאת על המגרש, בדרך מיוחדת רק לו. לוקח ללב כל החטאה. ממהר ללטף ולנתם חבר ש„פספס". לא „משתולל" אחרי הבקעת שער. מבצע רק חיבוקים צנועים. זו דרכו להביע שמחה. לעולם לא יגע ביריב בכוונת תחילה, ויקבל בהכנעה כל פסיקת שופט, סופר־הוגן. לא בכדי מכנים אותו „הג'נטלמן".

מה עשה ארמלי מול שמשון?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות למסגרת	2	2
בעיטות לא למסגרת	0	0
מסירות מדויקות	6	21
מסירות לא מדויקות	0	0
תקולים מוצלחים	0	[illegible]
תקולים לא מוצלחים	3	1
ספג עבירות	2	2
עבר עבירות	0	0
נגיחות	4	[illegible]
בעיטות עונשין	0	1

חטיף

שתי האהבות של איוואן לנדל

ל[illegible] לנדל, "הקאפיטאליסט האדום" של ה"ספורט הלבן", יש שתי אהבות, לבד מטניס: כלבים ונערתו [illegible].

בביתו שבארה"ב יש לו חמישה כלבי־רועים גרמניים. הצעיר מכולם, "ויקי", זכה לא מכבר בפרס הראשון בתחרות "הכלב של אמריקה". בנוסף לתצוגה, שבה הפגין "ויקי" את כישוריו, נדרש בעליו לכתוב במה דברי הסבר (לא יותר מ־50 מלים) בנושא "מדוע הכלב הוא ידידי הטוב ביותר". בין היתר כתב לנדל – ועל כך זכה בפרס נוסף (25 אלף דולאר, מענק כלבו "מייסי'ס"): "'ויקי' שלי נמצא תמיד לידי ואז הנצחונות שלי יותר מרתקים וההפסדים פחות כואבים. מנצח או מפסיד, תמיד אני יכול לסמוך על כך שהוא יהיה לידי".

האהבה השניה של לנדל – ולא ברור כרגע, מה קודם אצלו למה – היא נערתו, סאמאנטה פרנקל, שעל קשריו עמה שמר עד כה בסודיות מוחלטת. [illegible] לשורשים: היא מאי־הקאריבי הקטן סט. מארטן, שם מנהל אביה אתר נופש.

לנדל הוא המרויחן מס. 1 בטניס. הוא עומד לצבור השנה יותר מ־2 מיליון דולאר – בפעם שניה בקריירה שלו. הוא יהיה איפוא "איש 2 מיליון הדולאר" הראשון בתולדות הטניס.

סמנטה הסודית

שלמה – ב"תנ"ך של האיגרוף

שלמה ניאזוב, נצחון על אחד "בעל עבר מפוקפק"...

צריך להיות יותר מטוב, כדי להיכנס ל"רינג", הירחון האמריקני המכונה עצמו "התנ"ך של האיגרוף".

בגיליון דצמבר, דיווח "רינג" בלשון תמציתית, על אלוף ישראל, שלמה ניאזוב, העושה עתה את צעדיו הראשונים בזירת המקצוענים בארה"ב. עובדה זו רק מעידה ששלמה אכן ממקד אליו תשומת לב לא מעטה.

וכך דיווח "רינג" על נצחונו המרשים של ניאזוב (שלישי ברציפות במסגרת החדשה, שבה בחר ללכת, הדיווח – במסגרת בתצלום):

"שלמה ניאזוב, 136¼ (ליברות; 61.300 ק"ג), מתל־אביב דרך ברוקלין, השכיב (וזכה) בנוק־אאוט טכני על אחד מארווין ג'ונסון (יריב עם רקע מפוקפק), 141¼ (63.560 ק"ג), מפילדלפיה, לאחר 1:01 דקה בסיבוב הראשון מבין ארבעה שתוכננו. שפט: פראנק קאפוצ'ינו".

הקרב נערך ב"מלון קאזינו טרופיקאנה", באטלנטיק־סיטי – זירה רבת־יוקרה ועמוסת־פעילות, באורח מתמיד.

וכל רצונו של שלמה – להמשיך ולהופיע ב"תנ"ך" הזה של עולם האיגרוף.

מסיבת סיום ההשמצות

החברים של יוסל'ה מירמוביץ, ויש לו הרבה חברים, ערכו לו השבוע מסיבה בפאב "המסבאה" בתל־אביב. "מסיבת סיום ההשמצות", קראו לאירוע בו השתתפו, בין היתר: עמוס אטינגר שכתב לכבודו של יוסל'ה מקאמה וג'וקי ארקין שקרא אותה, דן פתיר, יועץ ראש הממשלה לשעבר וחבר ותיק, שהגיע לביקור־מולדת מוואשינגטון, דובי גל, שייקה אופיר, חיים חברפלד, שייע גלזר ואברמל'ה בנדורי.

"אל תתפלא שעדת הזאבים נעצה בך שינייה, הרי זו ארץ האוכלת מאמניה ומילים כמו 'לפארגן' ו'מאברוק' ו'לא נורא', מזמן אבדו מן המילון של זו החבורה...", כתב אטינגר במקאמה שהוקדשה למירמוביץ, באהבה מכל חבריו. "וגם אם הפסדנו וגם אם זה כואב, אנחנו מבקשים שאל תקח הכל ללב", ביקש אטינגר, בשם כולם.

אבל נראה, שלמרות הבקשות, יוסל'ה לוקח ללב ועוד איך: "זה מעודד שיש עוד כל־כך הרבה אוהדים שמסתייגים מכל ההשמצות וכתבות־השיטנה ואני שמח שהם מצאו לנכון לחגוג. אבל אני במקרה נמצא כאן, אני לא אוהב את ההפגנות האלה", הוא אמר.

לשאלה אם הוא שמח היום, ענה מירמוביץ: "איזה שמחה על הראש שלי? זה אולי משמח את האחרים שרוצים לגמור עם ההשמצות, אבל ישנם כאלה שימשיכו ונצטרך לעשות עוד כמה מסיבות..."

(אירית רותם)

יוסל'ה במסיבה, ליד מנורת חנוכה. צילום: הנס אגלסמן.

מיטווח חדש

במעמד נשיא המדינה חיים הרצוג ושר הבטחון יצחק רבין, ייחנך ביום בשבוע הבא, 18 בדצמבר, המיטווח האולימפי הלאומי של ישראל, שייקרא על שמו של יגאל אלון ז"ל.

המיטווח תוקם בהרצליה, מאחורי ביה"ס "אורט". השר רבין, נמסר מכבר, סייע לא מעט בגיוס כספים למטרה זאת, בארה"ב. בטקס ישתתפו עוד ראש עירית הרצליה אלי לנדאו ויו"ר הועד האולימפי יצחק אופק. גב' רות אלון תסיר את הלוט.

סמל המיטווח האולימפי הלאומי

רבין חובט. רק לא בשבת... צילום: אורי קובה

לפני כניסת השבת...

שר הבטחון, יצחק רבין, יודע שעליו להיזהר במצוות שבת. משחק הטניס, עם רעייתו לאה, במסגרת מפעל "הכל נשאר במשפחה", חייב היה להסתיים מהר, לפני כניסת השבת. "תסמכו עלי, אני יודע" אמר השר למקורביו.

כזכור נגרם משבר ממשלתי בעקבות פרשת הגעתם של מטוסי אף.15 בערב שבת. רבין, אז ראש הממשלה, נאלץ להתפטר. וכך, למרות שזכה במשחק נגד בני משפחת בייטל, ויתר על המשך ההופעה בסיבוב הבא, שנועד להתקיים בשבת...

מסביב לכדור הארץ – על גלגלים

ריק הנסן (בתצלום) ספורטאי קנדי נכה, מקיף את כדור הארץ על כסא גלגלים ויגיע לישראל היום, דרך ירדן. את מסעו – במסגרת מסע פירסום ליריד "אכספו 86" שיהיה בוואנקובר על הנושא "אדם בתנועה" – החל במארס. חצה את ארה"ב לאורכה ועבר מבריטניה לצרפת, סקנדינאוויה, צפון־אפריקה, מזרח־אירופה כולל בריה"מ. ריק ינוע על כסא הגלגלים מירושלים לתל־אביב, במסע של 6 שעות מלווה בידי קבוצה של ספורטאים־נכים מאיל"ן. בתכניתו לעבור 4 יבשות, 34 מדינות בתוך 19 חודש ולהביא לתודעת הציבור מהו הפוטנציאל הטמון בנכה. לפני 12 שנה נפגע ריק בתאונת דרכים ורותק לכסא הגלגלים, ומאז השתתף ב־19 מרתונים והיה הספורטאי מצטיין של קנדה ב־1983. כן השתתף במירוץ האולימפי הראשון על כסאות גלגלים, אשתקד בלוס־אנג'לס.

[illegible]

ספורטאי השנה מעריב

ח"כ גולדשטיין וג'ודוקא קואו

אבא שניר ובן מתאוחף עוז

ספורטאי השנה מעריב

ספורטאי השנה מעריב

ספורטאי השנה מעריב

מ"גן־אורנים" נוודה. עוגה

בדרך לתואר

מנצ'סטר־יונייטד. סוללה של כוכבים שאין לה דוגמא באיים הבריטיים. 18 שנה חיכתה לתואר, ועכשיו היא בדרך אליו. אם מישהו לא ישכח בדרך את הקומבינציה שבין הכשרונות והיישום בשדה המשחק – יהיו ה„האדומים" מ„אולד טראפורד" אלופים. האיש שמאחורי ההצלחה – רון אטקינסון. פרשיות האהבים שלו לא הפריעו למועדון...

אבי מלר

אם וכאשר תוכתר העונה מנצ'סטר־יונייטד כאלופת אנגליה, הרי שלא יקח זמן רב מתגיגות הנצחון והשמפניה הזורמת כמים בהיכלי „אולד טראפורד" – עד שמול עיניו הקורנות של המנהל, רון אטקינסון, תופיע, כמו חזיון „פאטה מורגנה", דמותו של גורדון סמית.

גורדון מיז גורדון סמית היה ונשאר כדורגלן סקוטי לא רע, אבל די אלמוני. הזרקורים כמעט ולא כוונו אליו כלל, פרט לאותו רגע דרמטי, בלתי־נשכח ב„וומבלי" של גמר הגביע האנגלי 1983. קבוצתו הקטנה והצנועה, ברייטון, הצליחה איכשהו, בדרך לליגת המשנה, להגיע לגמר. מולה התייצבה מנצ'סטר־יונייטד המפוארת בכל עוצמתה. אין לכם מתכון טוב יותר לגמר חד סטרי וברור מלכתחילה.

מאידך, אין גם הזדמנות טובה יותר לסנסציה הלקוחה ממש מספרי האגדות. וברייטון, הלכלוכית הקטנה מהחוף הדרומי של אנגליה, כמעט כמעט הפכה לנסיכה, אלמלא אותו גורדון סמית, הנהג שנ־עץ מקל בגלגלי הכרכרה המוזהבת שניות ספורות לפני שהשעון צלצל חצות...

ברייטון הובילה 1–0. „וומבלי" עצר את הנשי־מה, אבל היונייטד הישוותה ואף עלתה ליתרון 2–1, בשער מספרי אבנר כרמלי שכבש ריי וילקינס. ה„שדים האדומים" כבר החלו לחלום על הפרמיות, כשגארי סטיבנס (כיום בטוטנהאם) הישווה ל־2–2 בדקה ה־86. 29 דקות בהארכה היו „פרווה" לחלו־טין, אבל הדקה ה־120 והאחרונה היתה שווה סצינה בסרט של היצ'קוק.

ה„שחף" מייקל רובינסון השתחרר מהצבת של הגנת היונייטד ושלח כדור־פז לגורדון סמית, עמיתו לחוד. מכדורים כאלו קורצו בד"כ נצחונות מונומנ־טאליים. סמית היה בדרך לאחד שכזה. בודד ומאו־שר הוא כידרר, הגיע לרחבת היריב, וראה את השו־ער גארי ביילי יוצא לקראתו.

על השעון נותרו 10 שניות. כתא העיתונות של „וומבלי" החלו הכתבים לחשוב על הכותרות הסנ־סציוניות בעיתוני המחר. סמית בעט...ישר לגופו של ביילי. על ברייטון לא שמע מאז איש. יונייטד ניצ־חה במשחק החוזר 4–0, זכתה בגביע, בגביע הצד־קה, בגביע האנגלי 85. והיא בדרך לאליפות ראשו־נה זה 18 שנה.

בדרך ללשכת העבודה...

רון אטקינסון חייב לגורדון סמית לא רק את הזכייה הזו בגביע – כי אם, למעשה, את כל ההור־מנויות וההצלחות שנפלו בחיקו ב„אולד טראפורד" מאז ועד היום. שכן, אם היה כדורו של הסקוטי נוחת איישם בשיפולי הרשת של מנצ'סטר – היה רון אטקינסון צריך לפנות תוך ימים ספורים ללשכת העבודה. במועדון הכדורגל המפואר והגאה ביותר בבריטניה לא היו נותנים צ'אנס נוסף למנהל שהובא במיוחד כדי להחזיר עטרת ליושנה ולמלא את הא־רון בגביעים ותארים, והמסיים את העונה השלישית שלו כעני בפתח, בחוסר־כל.

תשאלו את דייב סקסטון, מנהל אנגליה הצעירה, והוא יספר לכם כיצד הראו לו ב־81' את הדרך החו־צה מ„אולד טראפורד" לאחר... שבעה נצחונות רצו־פים בליגה, משום שליונייטד כבר לא נותר סיכוי לכבוש את התואר.

וכך, במקום חשש לגורלה של המשכורת הבאה, מצא אטקינסון את עצמו מכריז לאחר המשחק החו־זר עם ברייטון: „אנו מקווים להפוך את הנצחון הזה לתחילתו של משהו גדול". אלו לא היו דיבורים בעלמא, כפי שיעידו לא רק ההישגים וטבלות הלי־גה מאז, כי אם חשבון הבנק, ובעיקר – פנקס ההמח־אות של היו"ר היומרני של מנצ'סטר־יונייטד, מרטין ארווארדס. אעפ"י שער ל„קבלה" הראשונה שלו הו־ציא אטקינסון מיליונים, ושיחק בשוק הרכישות וההעברות כמהמר רולטה אחוז־תזזית, הביאה הזכייה בגביע האנגלי ב־83' לתיאבון מוגבר ולפתיחת ידו הקפוצה של גזבר המועדון.

אטקינסון, המנג'ר המסמל אולי יותר מכל את ה„דולצ'ה ויטה" של המנהלים המצליחים והססגוני־ים באנגליה. עם הסיגר הנצחי בפה, כוסית השמפניה התוססת ביד, והדרון וז'אניות המופגנת, שלמרבה הפ־לא לא פגמה בתדמית או בקריירה – הוא עזב את אשתו לטובת ברונטית צעירה, ולאחר פרשיות אה־בים עסיסיות במסעות הקבוצה בעולם הגדול (לעומ־תו – פוטר טומי דוקרטי מן המועדון לאחר חשיפת קשריו הרומנטיים עם אשת המעסה, ומלקולם מקד רונלד, אולץ לפרוש מפולהאם משום שנטש את רעייתו ו־5 בנותיו לטובת נערת קבלה במלון לונדו־ני) – ידע כי הצ'אנס שלו „ללכת בגדול" הוא „עתה או לעולם לא".

כל שיאי ההכנסות

את התוצאה ניתן לראות היום בספרי החשבונות ובכל משחק שבו נוטלים ה„שדים האדומים" חלק. ב־1984 שברה מנצ'סטר־יונייטד את כל שיאי ההכנ־סות בכדורגל הבריטי. ממוצע הצופים שלה בבית, יותר מ־45 אלף למשחק, דאג לכך. 1,731,200 ליש"ט נרשמו בסוף העונה כר ו ו ח של המועדון, לאחר ניכוי כל ההוצאות. ועל המגרש מסתובבים היום כ־10 מיליון ליש"ט בתוך הגופיות האדומות של המועדון. רק שני שחקנים, גארי ביילי וארתור אלביסטון, נותרו בצוות אותו ירש אטקינסון מסקס־טון. אליהם נוספו ג'ון גידמן, רמי מווס בריאן רוב־סון, פול מקגראת, פרנק סטייפלטון, אלן ברזיל, פיטר בארנס, גורדון סטראכן, יספר אולסן, וקווין מוראן – כולם שחקני רכש – ומייק דאקסברי, גרה־אם הוג, נורמן וייטסייד, ומרק יוז שעברו את כור ההיתוך במועדון עצמו.

אבל הסיפור של אטקינסון והיונייטד הוא גם זה של שלל השמות והכוכבים שהיו, נרכשו, נמכרו והלכו בשנות „כהונתו".

ריי וילקינס, ארנולד מיורן, מיקי תומאס, גארי בירטלס, ארתור גרהאם ואנדי ריצ'י –שייכים לקט־גורית „שכירי החרב" שעשו את שלהם ושוחררו לדרכם. לו מאקארי, גורדון מקווין, מרטין בוקאן, סמי מקילרוי, דייויד מקריר, ג'ימי ניקול, אשלי גריימס, וסטיב קופל הם „גולי" יונייטד מקוריים.

פרט לגריימס, הוג, וריצ'י – כיכבו ומככבים כל שוכני הרשימה הארוכה והמפוארת הזו במדים הכי־נלאומיים של נבחרותיהם השונות. זוהי, פשוטו כמ־שמעו, „סוללה" שאין לה אח ורע. העונה, כנראה, היא גם מצאה סוף־סוף את הצופן או ה„כימיה" בין הכשרונות המופלגים של מרכיביה. על ה„קור" הזה זינקו ה„שדים" מן הפוטנציה שעל הנייר ועד לפס־גת הליגה. הם יישארו שם, בתנאי שמישהו לא יש־כח את הקומבינציה בדרך.

בראיין רובסון:
המוח של ה„יונייטד"

פסטיבל כדורגל – אנגלי יותר מאנגלי

רוצים לראות את „השדים האדומים" בפעולה? – בואו לחגיגת הכדורגל האנגלי, עם „מועדון מטיילי מעריב". לא סתם חגיגה – ממש פסטיבל, אנגלי יותר מאנגלי – ו„מנצ'סטר יונייטד" היא ה„כוכבת" שלו.

בראש ובראשונה: העיתוי. החוויה הגדולה היא בתקופת חג המולד, בה מתקיימים 4 משחקים ב־10 ימים ונחרצים גורלות בליגה המרתקת בעולם.

נסו לדמיין עצמכם ביציע הססגוני ב„אולד טראפורד" – רועש וגועש, במשחק עם טוענת אחרת לכתר ויריבה מושבעת, ארסנל הלונדונית. גמר הגביע ביניהן (1979) היה אחד הדראמטיים בהסטוריה (3-2 לארסנל בדקה ה־90). ה„שדים" רובסון, סטייפלטון ויוז מול „התותחנים" סאנסום, וודקוק וצ'ארלי ניקולאס המופלא.

לא תספיקו ללקק את השפתיים והאצבעות, וכבר מחכה לכם מה שיכול היה ללא ספק להיקרא „קרב העונה". האלופה, אברטון, עם כל כשרונותיה, מארחת את היונייטד ב„גודיסון פארק" בליברפול. מנצ'סטר רוצה את התואר של המיליונרים? – לא רק שאברטון לא מוותרת עליו בקלות, במשחק הזה היא תנסה גם לגמול על ההפסד בגמר הגביע האנגלי האחרון (1-0). בקיצור, 90 דקות של סופרלטיבים.

וזה עוד לא הכל: ב„סטאמפורד ברידג'", איצטדיון הליגה הלונדוני המפואר ביותר, ממתין לכם „דרבי" קלאסי בין בעלת הבית, צ'לסי, לבין „תרנגולי" טוטנהאם הנוצצים. שילוב של יוקרה עירונית ושאיפות להמשיך ולנשום אוויר־פסגות.

בין לבין – סיור מאלף בהיכל הקודש של הכדורגל העולמי, „וומבלי", ואת לונדון המעטירה על כל מכמניה.

ה„שיירה" יוצאת לדרך ב־19.12. פרטים בטלפון 207־439–03.

כדורסל+

משה לרר

דראזן, במדי יוגוסלאוויה, עם הלשון בחוץ, עושה צחוק מכולם...

מכבי בגבס

אני לא יודע בדיוק מה עשה לי ג'ונסון ליד הכותל המערבי בשבוע שעבר. אולי התפלל לנצחון – בלעדיו – בזאגרב; אולי התפלל להסרת הגבס עד למועד המשחק עם ריאל מדריד. בא הרופא ואומר לו: את זאגרב כבר החמצת, וצפוי לך עוד משחק. זה נגד ריאל. ומכבי עם ג'ונסון בגבס, זה כמו מכבי בגבס.

האור האדום נדלק כבר במשחק הגביע עם אליצור נתניה. זה שוילי סימס לא הצליח בעוד קליעת־שלוש־נקודות – זה עניין למזל. אבל בזאגרב היה כבר ברור שבלי לי – אין סיכוי.

והערב, בהיכל הספורט, מול ריאל, זה יהיה בלי לי.

לו היה זה המשחק האחרון בעונה – היו כולם אומרים: הולכים על כל הקופה, וגם על היד של לי. במלים אחרות: אם סבור מישהו שלמכבי אין סיכוי בלי לי – אפשר היה לסכן את היד. אבל איש אינו רוצה לחשוב אפילו בכיוון הזה. בריאות השחקן חשובה מכל ובאה לפני הכל, אפילו לפני המשחק. כיוון שכך – נותר למכבי רק להצטרף לתפילתו החרישית של ג'ונסון, שמשחק הערב יעבור בשלום וכי עם חידוש המשחקים, בסיבוב השלישי, יוכל כבר לי ליטול חלק, כאילו לא אירע דבר.

תפילה חרישית ליד הכותל. צילום: שאול מזרחי.

פטרוביץ'

מלה אחת בלבד. ביוגוסלאוויה לא עושה רושם מי יודע מה. יש שם אלפי פטרוביצ'ים, אולי יותר מאשר כהנים ולויים אצלנו. אבל פטרוביץ' כזה – יש רק אחד. דראזן.

בימים אלה, כאשר עתונים ועתונאים מתלבטים בבחירת „כדורסלן השנה", לא קיים בשוק האירופי היצע מי יודע מה. שניים־שלושה שמות בולטים וכל השאר – כדורסלנים מהדרגה השניה. כאשר נתבקשתי, השבוע, על ידי המגזין האיטלקי רב־היוקרה „גיגאנטי דל־באסקט" לדרג את השלישייה הראשונה שלי – הצבעתי כך:

מספר 1 – דראזן פטרוביץ';
מספר 2 – ארווידאס סאבוניס;
מספר 3 – פרננדו מארטין.

לא אסתיר. ההחלטה שלי גובשה 12 שעות אחרי המשחק ציבונה – מכבי בזאגרב. בבוקר שלפני המשחק עוד התלבטתי. בשנה שעברתי בחרתי בסאבוניס. אבל אחרי ההצגה המושלמת ביום ד' שעבר החלטתי: דראזן.

כל תיאור שלי – יפול מרמת הביצוע שלו באולם. הוא אמן ויש צורך ברב־אמן כדי לתאר את מעלליו. עם כל הצניעות – אני יכול רק לנסות. לא בטוח שאצליח.

דראזן פטרוביץ' הוא מסוג השחקנים שהייתי רוצה לראות אותם על הספסל שלי. הייתי עושה כל נסיון לרכוש אותו, אפילו תמורת סכום־עתק. כדורסל מסווג כמשחק־צוות, אלא שבכל להקה צריך שיהיה מישהו שיתן את הטון. דראזן הוא פשוט „טעם החיים" של ציבונה. אתו היא תנסוק לגבהים. בלעדיו – תצלול.

השליטה בכדור – אבסולוטית. יכולת הכידרור שלו – לעתים מול שלושה יריבים שבדרך – נפלאה. הקליעה – מטווחים של ועד שלוש נקודות – מעוררת פליאה. עושה רושם שהוא מחליט מתי ואיך לקלוע.

סיפרו לי שלפני שבועיים־שלושה לא התייצה קבוצה בליגה היוגוסלאווית למשחק עם ציבונה. המועדון, ששחקניו הבוגרים מרדו בו, מסיבות שונות, לא ויתר ושלח את קבוצת הנוער לגוב האריות הקרואטי. דראזן קלע 112 נקודות...

השופט הטוב יושב ביציע...

בעקבות הערות על השיפוט במשחק רבע־הגמר בגביע המדינה בין אליצור נתניה למכבי תל־אביב שפורסמה ב„מעריב ספורט" למחרת ההתמודדות, קיבלתי שיחות טלפון רבות, כמו גם מכתבים, חלקם מצדדים בהערכתי (שהשיפוט היה גרוע) חלקם מתנגדים. ברשימתי ביקשתי מהשופטים לרדת מן האולימפוס עליו הם יושבים, ואחד הקוראים כתב לי שאני הוא זה היושב על האולימפוס.

אני מוכן לעמוד בכל ביקורת, אך כאשר יש הגזמה בדברי השבח – אני מתחיל לחשוש שמשהו לא בסדר...

ואמנם – אחד המטלפנים העלה על נס את רשימתי והוסיף, אגב כך, „אתה לא יודע עד כמה צדקת". בשטף דיבורו שפך קיתונות על שופטי המשחק, במיוחד על מנשה הרמן („וירובניק לא כל כך אשם"...). לשאלתי מה שמו של המטלפן – קיבלתי תשובה: „שמי אינו חשוב. אני שופט כדורסל"...

ומה יש לך נגד הרמן?

– „אין לי שום דבר נגדו. הוא פשוט לא יודע לשפוט".

ובכל זאת – מדוע טרחת לטלפן ?

– „כדי שבפעם הבאה שוב לא ישפוט במשחקים של אליצור נתניה"...

רק נתניה חשובה לך?

– „כן".

ואתה שפטת במשחקים של נתניה?

– „לא נותנים לי. אני לא שופט לאומי".

מי מפריע לך להיות לאומי?

– „לא יודע, אבל כנראה שידו של הרמן בדבר"...

האם אתה סבור שאתה שופט טוב?

– „טוב, לא טוב. עובדה שאני יושב ביציע והרמן שופט"...

למרות כל הפצרותי – לא נענה האיש ולא הזדהה. אבל זה שהוא בעניינים – אני בטוח. הוא מנה בצרורות את המשחקים שניהל הרמן בשתי העונות האחרונות, ידע לומר היכן ומתי שגה. עשר דקות של שיחה. אף מלה טובה על הרמן.

שופט אוהד וגם הגון

ומעניין לעניין – באותו עניין. שופטים. מדיווחי ועדת המשמעת אפשר לדלות קטעים משעשעים מאוד. ביום ראשון פורסם דבר העונש שהוטל על קבוצת הפועל פ"ת (קנס 30 אלף שקלים) בגין אי הכשרת מגרש למשחק ליגה (תאורה לקוייה). שופט המשחק, יואל חנוכי, כתב בדו"ח ששלח לאיגוד: „חבל שכך משתלשלים העניינים בקבוצה שאני נימנה עם אוהדיה. אך לא אמעל בתפקידי ואדווח על ליקויי התאורה במגרש".

עכשיו כולם יודעים:

א. השופט חנוכי אוהד את הפועל פ"ת;

ב. הוא אדם ישר. ליבו לא מלאו להעלים את העובדה שהתאורה במגרש היתה לקוייה;

ג. איגוד שופטי הכדורסל יודע שחנוכי אוהד את הפועל פ"ת ושהוא אדם ישר;

ד. נותר לראות אם ישובץ גם בעתיד למשחקי הפועל פ"ת.

פיני אחרי הנצחון על בנקו בתל־אביב. מחזיק בידיו את בנותיו מורן ואיילת. צילום: עד אבישי.

מאכילים את מורן ואת איילת

21.05, „מבט לחדשות", שעה טובה לתפוס אנשים בבית. לעתים לא נעים להפריע, אבל כשצריך את מישהו – זו השעה. אפשר את פיני? – קול האשה: „תואיל לצלצל בעוד רבע שעה". הבנתי.

פיני, מה העניינים. רוחצים ומאכילים את הקטנות? – „למה לא. כשיש ערב חופשי מכדורסל, צריך לעזור בבית". גבר נהדר. נותן לה יד.

וחוץ מזה? – „שמע, תל־אביב זה לא חולון ולא חיפה. שם אתה יכול לעבוד על צעירים. כאן חשבתי לתת הזדמנות לעופר פליישר. אבל עם גביע אירופה – זה בקושי הולך. הפועל תל־אביב זקוקה לנצחונות ונצחונות עדיין אי אפשר להשיג עם צעירים. ההישגיות הזאת"...

שבע שנים עברו על פיני גרשון, „יוצא" מכבי תל־אביב, עד שחצה את הכביש להפועל. שנתיים עשה סטאז' בחולון, שנה בבן־שמואל, שנתיים בגליל העליון, שנתיים בחיפה, מכבי. בשנה השמינית – הפועל תל־אביב.

זוכרים את האיומים וההתפטרות בתחילת העונה על רקע שחקני התיזוק. חזר בו. הבין שזה לא חולון או חיפה. כאן זה עסק. ובעסק – כמו בעסק. צריכים לעשות הכל כדי להצליח. מעורבות ראשונה בגביע אירופה, „אם לא לקחת בחשבון את שני המשחקים המצחיקים נגד הקפריסאים". אחרי הנצחון על סאראגוסה כאן, הרגיש שחרב מונחת על צווארו. יצא לשם עם פלוס 12 נקודות, חזר עם מינוס 9. נותרו שלוש בקופה כדי להגיע לשלב רבע הגמר. ארבע קבוצות. מארבע תצא אחת לחצי הגמר. מיז

פיני: „כדי להגיע לחצי־הגמר אתה צריך לנצח את כל הקבוצות בבית ולפחות קבוצה אחת בחוץ. אם כל קבוצה תנצח בבית ותפסיד בחוץ – נותר לקוות שהפרש 10 הנקודות שלנו מהמשחק הראשון עם באנקו יספיק. יהיה עלינו לדאוג לכך שנפסיד ברומא ב־9 נקודות בלבד". חשבון פשוט.

פיני גרשון, 34, בן־גילו של צביק'ה שרף. עונה ראשונה בתל־אביב. עונה ראשונה בגביע אירופה. האם יישאר בתל־אביב? – מוקדם להשיב.

שאלה של גיאוגרפיה

אליפות העולם בכדורסל נתפסת, משום מה, בתודעת הציבור, כמשהו ערטילאי. וכי מה יכול להיות גדול יותר מהתואר CHAMPION THE OF WORLD?

התוכנה במחשב הציבורי־ספורטיבי מסודרת בצורה המתאימה לכל אומה. מה שבראש סדר העדיפויות שלנו – אינו מתאים לברזיל, ומה שטוב לבריה"מ – אינו תואם בדיוק את המדיניות הספורטיבית של ארה"ב. הכל עניין של גיאוגרפיה, כמובן. כך גם בכדורסל.

בישראל, כך דומה, „הרגו" משחקי גביע אירופה (לאלופות, בעיקר) את העניין סביב הנבחרת הלאומית. צריכה להיות פגרה ארוכה (קיץ) או שבועיים־שלושה בחורף, ברצף משחקי גביע אירופה, כדי שהנבחרת הלאומית, המבויישת קמעא, תבקש פסק־זמן, תקום מהספסל ותיכנס לפעולה.

על משחקיה אולימפיים לא שמענו ברצינות מאז 1952 (וגם אז כשלנו בטורניר המוקדם) ואילו אליפות העולם מסתכמת אצלנו בהופעה בודדת, בריו־דה־ז'אנירו, 1954, שם סיימנו במקום ה־8. שנה קודם לכן, חגגנו את „לילות מוסקווה", כאשר הפתענו את אירופה – ולא פחות את עצמנו – במקום החמישי באליפות היבשת הראשונה שלנו.

האמת ניתנת להאמר שאותה הופעה מטאורית במוסקווה 53', היא שהעניקה לנו את טעם החיים האירופי, ככל שמדובר בנבחרת לאומית. המקום החמישי היה מודל לחיקוי, וחלפו לא פחות מ־24 שנים עד שרלף קליין הישווה בליאז' 77' את שיאו של מאמנו ב־53' יעקב שאלתיאל.

אך כעבור שנתיים, בטורינו 79', רעדו אמות הסיפים והעיניים סירבו להאמין. בגמר אליפות אירופה שיחקו, לא פחות ולא יותר, מאשר בריה"מ וישראל.

על דוכן הפרסים ראינו אז את סרגיי בלוב, בארי לייבוביץ' וקרזמיר צ'וסיץ'. מדליית הכסף הזאת שמורה היטב בכספת שלנו. אני לא בטוח שבעתיד הקרוב יזדמן לנו להכניס לשם עוד אחת.

נועם בן־ישראל

מה מותר ומה אסור?

השיטות המצומצמות עניינו קור־אים רבים והם היפנו אלינו כמה שא־לות בעניין זה. ננסה להשיב עליהן.

● האם מותר להחליף סימונים בהצעה, בסימונים אחרים? (י. בחלון, פ"ת).

תשובה:

א. אם הסימון בטופס המלא זהה לסימון בטורים בשיטה המצומצמת – אפשר להחליף. למשל: הסימון כשיטה שלנו, השבוע, במשחק 11, הוא 1 X, והוא מופיע בכל 9 הטורים. אפשר להחליף סימון זה ל־1 2 או 2 X.

ב. משחקים בטוחים אפשר תמיד להחליף. אם הצענו 1 בשיטה ולכם נראה X – בבקשה.

ג. אסור לשנות את הסדר במשח־קים שבהם מתבצע פירוק השיטה. יש להעתיק במדוייק את הפירוק מההצ־עה המצומצמת.

ד. אפשר להגדיל את הטופס ע"י הוספת כפול או משולש, בתנאי שלא נמלא בטופס אחד יותר מ־432 טורים.

● מדוע לא לרשום בשיטה המצו־מצמת, במשחקים שאתם מציעים 1 X – בחלק מהטורים 1 ובחלק X. ועי־כך לשלם חצי מחיר? (ג.מורן, ת"א).

תשובה:

אסור לעשות זאת מאחר שאפילו אם תנחשו את כל 13 המשחקים, אתם עלולים למעשה "לתפוס" רק 11 (פרס שלישי) ולא פרס שני, כמו שהשיטה מבטיחה. בכל משחק כפול שתעשו זאת, תרדו בדרגת הפרס.

תחזית למחזור 15

1. בני־יהודה – באר־שבע. עימות בין מפתיעות הליגה ושכנות בטבלה. מעט שערים במשחקים שלהן – תיקו.

2. מכבי חיפה – נתניה. ההזדמנות האחרונה של נתניה לעלות לחלק הע־ליון בטבלה. למרות ההברל בהצגות השבת שעברה – משולש.

3. הפועל פ"ת – שמשון. משחק פתוח בין 2 קבוצות שיודעות כדורגל. 0–0 לא יהיה כאן. משולש.

4. הפועל ים – מכבי שעריים. למרות מיקומה בטבלה, הנובע כנראה מקשיי הסתגלות, שעריים משחקת כדורגל. 1 X, או 2.

5. מכבי יבנה – כפר־סבא. המג־רש ביבנה דומה בגודלו לזה שבכפ"ס. יבנה אחרי ירושלים תילחם בכל הכח. תיקו.

6. מכבי ת"א – בית"ר ים. מסורת העבר, הביתיות, אבי כהן בהגנה ואיר־ניר בהתקפה מול "הלהקה" הירושל־מית. כל תוצאה לא תפתיע.

7. הפועל ת"א – מכבי פ"ת. מכבי פ"ת נותנת לשחק ומי שנותן להפועל ת"א לשחק – מתחרט. נצחון לת"א.

8. מכבי יפו – הפועל חיפה. נצחון ראשון ליפו.

9. מרמורק – בית"ר ת"א. מרמורק המתאוששת משחקת היטב במגרשה. בית"ר "חורקת" באחרונה. נצחון למר־מורק.

10. הפועל חולון – בית"ר נתניה. קשה מאד לניחוש משום שמדובר ב־2 קבוצות טובות, במשחק גביע (טוטו) שבו הקבוצות מפתיעות. משולש.

11. הפועל ר"ג – הכח. נראה לנו שהגיע תור הפועל לנצח בדרבי בר"ג, אבל גם תיקו לא יפתיע. 1 X.

12. יהוד – עכו. התחלנו ב־X והחלטנו שאם מישהו ינצח זו תהיה יהוד.

13. בית"ר רמלה – רמת השרון. אחד מאותם משחקים שכמה שלא מתלבטים, אין מסקנה חד משמעית לגביהם. משולש.

הליגה הלאומית
(לאחר מחזור 7)

1.	מכבי חיפה	4-14	17
2.	בית"ר י־ם	5-14	15
3.	הפועל ת"א	5-12	13
4.	באר־שבע	5- 9	12
5.	בני־יהודה	2- 3	12
6.	מכבי ת"א	10-12	9
7.	הפועל פ"ת	9- 9	9
8.	מכבי נתניה	7- 9	8
9.	מכבי פ"ת	10- 8	8
10.	הפועל י־ם	12- 8	8
11.	הפועל חיפה	9- 4	8
12.	כפר־סבא	12-10	7
13.	יבנה	9- 2	7
14.	שעריים	5- 3	5
15.	שמשון	13- 8	5
16.	מכבי יפו	12- 4	3

גביע הטוטו "ארצית"
(לאחר מחזור 2)

	בית א'		
1.	הפועל חדרה	1-5	6
2.	בית"ר ת"א	3-4	3
3.	מרמורק	3-3	3
4.	בית"ר חיפה	6-1	0
	בית ב'		
1.	הפועל חולון	0-8	6
2.	בית"ר נתניה	1-5	6
3.	הפועל לוד	7-1	0
4.	הפועל טבריה	6-0	0
	בית ג'		
1.	הכח	1-3	4
2.	הפועל ר"ג	3-3	3
3.	עמידר	3-2	3
4.	בית־שמש	3-2	1
	בית ד'		
1.	יהוד	1-3	4
2.	רמת חשרון	1-2	4
3.	הפועל עכו	2-4	3
4.	בית"ר רמלה	6-1	0

בטלוויזיה

הערב (20.30): שידור משחק הכדור־סל מכבי ת"א – ריאל מדריד, ישירות מיד־אליהו. בהפסקה – קטעים נבח־רים מהמשחק הפועל ת"א – שאלאן (צרפת).

מחר, לילשבת (20.15): פינת ספורט של 5 דקות במסגרת "מבט".

מוצ"ש (21.30): ב"משחק השבת" ישודרו המשחקים מכבי חיפה – מכבי נתניה; מכבי ת"א – בית"ר ירושלים; מכבי יבנה – הפועל כפר־סבא. סקירה על משחקי הגומלין בגביע אופ"א ועל המחזור השני בגביע אירופה לאלופות ובגביע קוראץ', בכדורסל.

ברדיו

"קול ישראל"

פינת ספורט (רשת ב'), כל יום ב"חצי היום" (13.30) ו־18.45 לערך) (ביום ה' ב־18.50). בימי שני (רשת א'), "כדור עגול" (15.25, בתוכנית הנוער).

הערב (20.15): שידור משחק הכ־דורסל מכבי – ריאל, מיד־אליהו (רשת ב').

ביום ו' (רשת א'): "שריקת פתיחה" (13.00 – 12.10), לקראת הליגה.

שבת: "שירים ושערים" (14.30 – 17.00); פינת ספורט (18.30 – 19.00).

גלי צה"ל:

כל יום "יומן ספורט" ב־17.50. בי־מי א' "רדיו ספורט" מ־18.05 – 19.00.

[redacted]

שיטות מלאות

סולידי

	2	x	1
1			X
2			X
3		X	
4		X	
5	X		
6	X		X
7	X		X
8		X	
9		X	
10	X		
11		X	
12		X	X
13	X	X	

שלשות —
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

	2	x	1
1	X		X
2	X		
3	X		X
4	X		X
5			X
6	X		X
7		X	
8	X		
9		X	X
10			X
11	X		
12		X	X
13	X	X	X

שלשות 1
כפולים 6
טורים 192

הגיוני

	2	x	1
1		X	X
2	X		
3			X
4		X	X
5	X	X	
6	X	X	
7			X
8		X	X
9		X	
10	X	X	
11		X	X
12		X	X
13	X		

שלשות --
כפולים 8
טורים 256

לעשירים

	2	x	1
1	X	X	X
2	X		X
3			X
4	X		
5	X	X	X
6	X		
7		X	X
8		X	X
9			X
10	X		
11	X	X	X
12			X
13		X	X

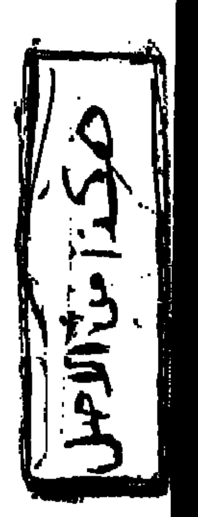
שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

	2	x	1
1		X	
2	X	X	X
3	X	X	X
4	X	X	X
5		X	
6	X	X	X
7			X
8			X
9			X
10	X	X	X
11		X	X
12		X	X
13	X	X	X

שלשות 6
כפולים 2
טורים מלא 2916
טורים בשיטה המצומצמת 324

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x	x	x	x	x	x	x	x	x
2	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1
3	1	x	2	1	x	2	1	x	2
4	1	x	2	x	2	1	2	x	1
5	x	x	x	x	x	x	x	x	x
6	1	x	2	2	x	1	x	2	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1	1	1	x	x	x	2	2	2
11	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
12	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
13	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1

מכוניות

יוחנן פלד

יש גם ליגה ב'

בעולם מירוצי המכוניות „פורמולה 1" זו „ליגה לאומית" מבחינת הכסף העצום שמתגלגל שם, הפירסום וה„שאו". אחר־כך באים מירוצי ה„ראלי" ובמקום השלישי – מירוץ הסיבולת שייקרא מעתה „מירוץ מכוניות ספורט" וכו הדגש על המירוץ עצמו ולא על מה שמסביב לו

ה„ראלי" של „מועדון המכוניות המלכותי" (ר.איי.סי.), שנערך לא מכבר, ציין את סיום המחזור השנתי של אליפות העולם והוא החשוב והאחרון באירועי ספורט־המכוניות באירופה, לפני פגרת הקיץ. כשם שה„ראלי" חתם את העונה – כך תיפתח העונה החדשה במירוצי „ראלי" המבוססים מעצם טיבם על תנאים קשים, במירוץ שיהיה במונטה־קארלו, בסוף ינואר. ענפים אחרים בספורט־המכוניות ימתינו לימי השמש. עונת פורמולה 1 תיכנס כנראה להילוך בשלהי מארס ואליפות מכוניות־הספורט – באפריל.

אך מוגזם לדבר על פגרת חורף בספורט המכוניות שכן היא מנוצלת כדי לשכלל מכוניות לשנה הבאה ולמיבחנים שעורכים להן. זה גם הזמן למו"מ שמנהלים הנהגים ותומכיהם, להשגת חוזים חדשים.

ניקי לאודה, כמובן, מושך את עיקר תשומת הלב. באוגוסט הודיע על פרישתו, אך שלא כבעבר, כשעזב ברוגז, זו היתה הודעה שלווה ושקולה וגם נוסחה בלשון חד־משמעית שדיברה על פרישה סופית. האפשרות שיחזור בו מפרישתו, היתה הנושא המרכזי במסיבת עתונאים נרירה, שכינס מי שבדרך כלל מתרחק מהתקשורת, ברני אקלסטון, מנהל הצוות של „ברבהם". האירוע קויים בעת ה„גראנד פרי" הדרום־אפריקני. אקלסטון נשאל אם נכונה הדבר שהיה מוכן לשלם ללאודה 5 מיליון דולאר תמורת עונת־מירוצים. תשובתו היתה: „לאודה איננו כל כך זול". לרבים זו היתה תגלית לשמוע שהאיש אשר הכריז בשעתו כי אין נהג השווה יותר מ־25 אלף דולאר, אומר: „אפשר למצוא 7 מיליון דולאר בשביל ניקי...נהגים שוים את הסכום שמישהו מוכן לשלם."

ה„ספונסר" העיקרי של „ברבהם" היא חברת „אוליבטי" ואם אכן יחזור בו לאודה מפרישתו, יהיה עליה למכור הרבה מאד מכונות כתיבה ומחשבים, כדי להוציא רווח מכל העניין.

כדי לא לקלקל את אוירת ה„שאו־ביזנס" ולעודד מיתוסים, אין מגלים לעולם את המספרים האמיתיים, אך אפשר לומר במידה רבה של בטחון שכמה מנהגי פורמולה 1 הם מולטי־מיליונרים (בדולארים), מדי עונה. המושב הריק שנתהווה בצוות של „ברבהם", גורם עם עריקתו של נלסון פיקה ל„וויליאמס". ההגיון אומר שהמחיר שדרש היה גבוה מ־3 המיליר־נים ש„ברבהם" היתה מוכנה לשלם לו. לעומתו, קקה רוסברג עזב את „וויליאמס" והצטרף ל„מקלארן", כדי לנהוג בשנה הבאה לצידו של האלוף אלן פרוסט. יש להניח ששוב היו כמה אלפי דולארים מוטלים על כף המאזניים. גם הכוכב העולה אירטון סנה שייך בלי ספק למולטי־מיליונרים הללו.

מירוצי ה„ראלי" נראים כמו הקרוב העני של זירת פורמולה 1 הנוצצת. גם כשמודיעים על חילופי נהגים, אין עושים זאת בתופים ובמחולות והנושא הכספי אינו מוזכר. „פורד" הודיעה שקאלי גרונגרל יהיה בשנה הבאה עמיתו של סטיג בלומקוויסט ו„אוסטין רובר" הודיעה שב„מטרו ראלי" החדשה, ינהגו טוני פונד ומאלקולם הריס. אלוף 85', טימו סאלונן, ימשיך עם הצוות שלו ב„פזו", וולטר רוהרל ימשיך ב„אאודי" ומארקו אלן ב„לאנצ'יה".

הצנועים ביותר

הענף היותר צנוע מבחינת הפירסומת בספורט הרכב הבין־לאומי הוא „מירוץ הסבולת", שייקרא רשמית החל מהעונההבאה: מירוץ מכוניות ספורט. השוני בגישה לקריניבל הפירסומת משקף שוני בגישה לספורט עצמו.

מירוצי פורמולה 1 משמשים בעיקר זירת מיפגן לגורמים מסחריים – לאוו דווקא מתעשיית הרכב בעוד ה„ראלי" משמש זירה ליצרנים המבקשים לעודד את מכירות מכוניותיהם להמונים. במירוץ מכוניות־ספורט – שכו המימון הוא בידי יצרני מכוניות וגורמים מסחריים – מתרכזים המאמצים בדרך כלל במירוץ עצמו.

גישתם של מנהלי מירוץ מכוניות הספורט היא מרעננת ותרמה לכך שספורט זה נעשה מלהיב. עובדה היא שמספר הצופים ה„נוכחים", עולה בהתמדה בשנים האחרונות.

בהשוואה לסיקור לו זוכים מירוצי פורמולה 1 וה„ראלי", מירוצי מכוניות ספורט שייכים לליגה ב'. אך מצב זה ייצטרך להשתנות. עלותו של צוות־מירוצים, בחישוב זהיר, הוא כעשרה מיליון דולאר בשנה. הדרך היחידה למדוד את ערכו היא במונחי פירסום. יצרני המכוניות והתומכים הגדולים תובעים עתה שינוי – כדי שענף זה יהיה ל„קרקס" נוסח פורמולה 1.

שינויים בתקנות

עונת החורף מעניקה איפוא להתאחדות הבין־לאומית של ספורט המכוניות (פיס"א – פדראסיון אינטרנאסיונל דה־ספורט אוטומוביל) שמושבה בפאריס, הזדמנות להכניס שינויים רבים בתקנות המירוצים. השינויים המתמידים הללו ממררים את חיי היצרנים. אנצו פרארי, למשל, התבטא לא מכבר כי „נשבר לו" מכל השינויים הללו ומעתה יסתפק במירוצים בארה"ב.

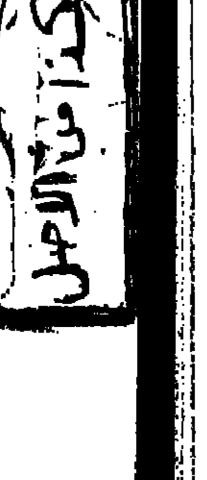
מנגנ מאשימים תכופות את פיס"א שהיא ממהרת להיכנע ללחצי היצרנים, כפי שעשתה באחרונה בעניין קבוצת S החדשה, למכוניות הראלי המיוחדות. כדי להתקבל אליה יהיה על היצרנים למכור לציבור פחות מ־200 מכוניות, הכמות הנדרשת על־פי התקנות הנוכחיות בקבוצת B. פירוש הדבר, שלכשיאושרו התקנות לקבוצה חדשה זו, ייעלמו שרידי הקשר האחרונים שבין מכוניות ה„ראלי" ועולם הכביש הרגיל.

הבשורה הטובה היחידה היא שמשתתפי אליפות ה„ראלי" 1986 יתחייבו ל־8 מירוצים לפחות וכך ימנע מה שאירע השנה, כאשר „אאודי" קיצצה בתוכנית המירוצים שלה, מיד לאחר שנוכחה כי לא תוכל בדו־קרב ל„פזו". ב־1986, רק המכונית המדורגת במקום הגבוה ביותר בכל צוות, תזכה בנקודות ותימנע התופעה שצוותים „חוטפים" את אליפות העולם על ידי שיתוף מכוניות רבות רק כדי לצבור נקודות במקובץ.

מכונית „פז'ו" במירוץ „ראלי".

מירוץ מכוניות ספורט על מסלול

פורמולה 1

תפוס את המחיר
כשהוא קפוא !!!
זו ההזדמנות שלך לחתום על מעריב לנוער
במחיר הנמוך ביותר ולזכות בפרסים היקרים ביותר
מתנת בית
YAMAHA
YAMAHA
כלי זמר
גדול יבואני
כלי הנגינה
בישראל
פרס 1
סינטיסייזר דיגיטלי
מתוצרת YAMAHA
דגם 21- DX Split, Chorus
Dual, עם 160 צלילים בזכרון פנימי
פרס 2
מערכת תופים Sam-lck
5 חלקים
עם מצילות PAISTE
פרס 3
אורגן Farfisa
5 אוקטבות
עם חיבור Midi למחשב ביתי דגם FK60
פרס 4
גיטרה חשמלית מקצועית
מתוצרת VANTAGE
פרס 5
גיטרה ספרדית
מתוצרת LORCA
אולם הפרס העיקרי יגיע לביתך מדי שבוע :
עתון מתקדם, אקטואלי וחינוכי לנוער
המתבגר – הכולל חומר־עזר רב ללימודים :
גזור, מלא ושלח עוד היום
מעריב לנוער
אם תפעל מייד, תהנה מן היתרונות הבאים
השבועון יגיע לביתך בדואר מדי שבוע, ללא כל תשלום נוסף.
על־ידי תשלום מראש, אתה מובטח מעליית־מחירים צפויה במשך השנה
ומעל לכל: פרס אישי – הספר „המשפחה".
תלוש חתימה
מספר המנוי במקרה של מנוי קיים
מנוי חדש
חידוש מנוי קיים
לכ' מחלקת המנויים,
„מעריב לנוער", ת.ד. 20020, תל־אביב
הריני מעביר לכם צ'ק / המחאת דואר על סך של 41,000 שקל כדמי מנוי
לשנה אחת על „מעריב לנוער" כולל אריזה ודמי משלוח הפרס לביתי.
(המחיר כולל מע"מ).
שם המשפחה:
שם פרטי:
כתובת:
מלא את
התלוש
המצורף
עוד היום
כך תבטיח לעצמך
את הספר „המשפחה" חינם
ותשתתף בהגרלת הפרסים !
כל מנוי
חינם
יקבל
ספר שמחירו
16,450
שקל
המשפחה
ד"ר זאב סגל
שי חינם
לכל מנוי